

LIBRIS

We know
books

LAURIE GILMOR

**CLĂTITE CU
CĂPȘUNI
ȘI DRAGOSTE**

Traducere din limba engleză
LAURA BERTEANU

LITERA

București

The Strawberry Patch Pancake House

Laurie Gilmore

Copyright © 2023 Laurie Gilmore.

Autoarea și-a declarat drepturile morale asupra acestei lucrări.

Clătite cu căpșuni și dragoste

Laurie Gilmore

Copyright © 2025 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GILMORE, LAURIE

Clătite cu căpșuni și dragoste / Laurie Gilmore;

trad. din lb. engleză: Laura Berteanu, -

București: Litera, 2024

978-630-342-766-9

I. Berteanu, Laura (trad.)

821.111

CAPITOLUL 1

Archer Baer tocmai devenise tată, în modul cel mai greu de imaginat. Nu că își imaginase vreodată așa ceva! Ce o să se facă un burlac convins, așa ca el, un bucătar-șef pentru care munca era întreaga viață, cu un copil? Nu avea nici măcar plante în casă, pentru că nu avea timp să le țină în viață. Și era destul de sigur că un copil necesita ceva mai multă îngrijire decât un ficus.

Dar, din spusele avocatei care îl sunase cu o săptămână în urmă și îi dăduse peste cap întreaga existență, avea o fiică. O fetiță pe care nu o întâlnise niciodată, de care nici măcar nu auzise în cei cinci ani de când se născuse. Și mama ei, Cate, murise într-un accident de mașină și acum nu avea să mai aibă șansa să o întrebe de ce nu îi spusese niciodată despre copil, deși îl trecuse ca tată în certificatul de naștere.

Totul i se părea o nebunie când se gândea. Chiar și acum, în timp ce înainta pe Main Street, strada principală din acest orașel bizar în care crescuse Cate, nu i se părea cu adevărat posibil. Archer *tată?* Nu avea nici un sens. Scutură frustrat din cap, încercând zadarnic să se trezească. Avea nevoie de o cafea. Trecuseră ani buni de când nu mai fusese treaz la ora asta. Munca în bucătăriile din Paris îl transformase într-o pasăre de noapte. Rareori ajungea acasă mai devreme de unu noaptea. Cum, pentru Dumnezeu, urma să poată avea grijă de un copil?

Avocata fusese convinsă că fetiței avea să îi fie mai bine cu el decât cu bunica în vârstă, dar Archer nu era câtuși de puțin sigur de asta. Nu i-ar fi fost mai bine lângă cineva care să aibă habar ce făcea?

Gândurile îi alunecară spre Cate. Deși nu mai vorbise cu ea de cinci ani, nu îi venea să creadă că nu mai era și că nu îi putea pune sutele de întrebări care i se învârtteau prin minte.

Cate Carpenter. O cunoscuse pe când lucra la un restaurant de lux din Boston. Ea era imaginea localului, el – maestru bucătar în devenire. Era frumoasă și amuzantă. Nu se culcaseră împreună decât de câteva ori. Oricum știa că urma să plece. Se ducea în Europa să își împlinească visul nebunesc de a deveni maestru bucătar cu stele Michelin. Oare de asta nu îi spusese ea despre copil? În atâția ani, ar fi putut să îi zică de nenumărate ori, așa că de ce nu o făcuse?

Și el ce ar fi făcut dacă i-ar fi spus? Ar fi renunțat la tot? La visul lui? La slujba perfectă? La misiunea de a deveni cel mai bun? Ar fi ajuns mai curând în acest orașel din New England? Ar fi luat-o de nevastă? I-ar fi purtat pică pentru că îl abătuse de la planul pe care îl elaborase cu atâta meticulozitate?

Înghiți nodul fierbinte care i se ridicase în gât. Nimic din toate astea nu mai conta acum, căci Cate era moartă. Dumnezeu, Cate era moartă și el venise aici ca să își cunoască fiica. La nai-ba, totul era atât de tragic! Și Archer nu putea face față situației până nu bea o cafea.

Era pentru prima oară de când sosise când se aventura în centrul orașului. Era... pitoresc, desprins parcă dintr-o veche carte poștală. Pitoresc și incredibil de mic. Bulevardul mărginit de copaci avea doar câteva magazine și se întindea pe aproximativ două străzi. Și asta era tot. Zona comercială devenea repede rezidențială. Nimic care să se compare cu energia mereu pulsantă a Parisului. Speranțele lui că avea să găsească o cafea cât de cât decentă se stingeau rapid. Era frig azi, mai ales atât de devreme. Iarna încă nu își retrăsese complet colții și, deși nu era

decât prima săptămână din martie, fiecare prăvălie avea în vitrină cununi de flori sau lalele artificiale. Și absolut toate anunțau vânătoarea de ouă de Paște care urma să aibă loc în curând. Totul era cam prea... *drăgălaș* pentru el. Chiar avea să locuiască aici? Aici, în mijlocul acestei reclame la farmecul provincial? Nu era sigur că putea digera așa ceva. Archer prefera o viață ceva mai aspră decât cununi de flori și vânători de ouă.

Patronii începeau să își deschidă ușile magazinelor și din ce în ce mai mulți oameni umpleau strada până atunci liniștită. Și, dacă nu cumva era complet paranoic, Archer era sigur că cei mai mulți dintre ei se uitau la el.

Minunat! Exact ce îi trebuia. Niște provinciali curioși care își băgau nasul în treburile lui când Archer nu își dorea decât să rezolve problema cu copilul și să se întoarcă la Paris, la bucătăria lui, la viața lui adevărată. Strada asta bizară cu decorurile de primăvară forțate și cu orașenii curioși nu era pentru el. Deja tânjea după anonimitatea oferită de marele oraș.

Trecu pe lângă un magazin de animale, ignorând iepurașii din vitrină și pe vânzătoarea care îi făcea prietenos cu mâna. Nu se opri nici la florărie, nici la magazinul de înghețată. Pe toți dracii, trebuia să existe și o cafenea pe aici!

Ah, iat-o! Undeva în față, zări o firmă care anunța: „Cafe-neaua Dovleac cu Scorțișoară“. Se încruntă. Spera că aveau și altceva în afară de băuturile de sezon, exagerat de dulci. Traversă și observă cârciuma de lângă cafenea. Poate că avea să treacă și pe acolo cât stătea aici.

Pe tabla scrisă cu cretă din fața cafenelei erau promovate un nou smoothie de varză kale și cornuri cu lămâie și afine. Mirosul de cafea proaspăt rășnită se revărsa din local și Archer își simți trupul înviorându-se. Slavă Domnului! Nu își putea întâlni fiica – *fica!* – încă nu era obișnuit cu acest cuvânt – pe jumătate adormit.

Întinse mâna spre clanță, fără să acorde prea multă atenție celor din jur, încă răsucind în minte cuvântul și responsabilitatea

pe care o atrăgea după sine și încercând să se hotărască dacă voia sau nu un corn, când ușa cafenelei fu deschisă cu putere și aproape că îl pocni în față.

– Ce mama...

Cuvintele îi fură acoperite de țipătul ascuțit al femeii, ca și cum *el* ar fi fost cel care ieșea ca vijelia din cafenea, fără să se gândească la alții.

– Oh, nu! strigă ea, dar era deja prea târziu.

Tava cu smoothie-uri pe care o avusese în mână se rostogolea spre el, și trupul ei îl strivea pe al lui, și părul ei roșu și ciufulit îi zbură în jurul feței, și Archer o ținea să nu cadă, cu mâinile pe brațele ei.

– Oh, la naiba! exclamă ea, uitându-se la spațiul dintre ei.

Smoothie-ul curgea acum pe pieptul lui, pe cămașă, și câțiva stropi ajunseseră și pe partea din față a tricoului ei.

Archer aproape că scoase un geamăt. Pe toți dracii! Nu avea timp de asta. Nu avea timp să se întoarcă la casa absurd de mică pe care o închiriasse ca să se schimbe. Nu putea întârzia la întâlnirea cu... cu... cu *fica* lui. Nu luase în calcul posibilitatea de a fi lovit de o tornadă umană cu o tavă plină de smoothie-uri de varză kale!

Geamătul probabil că îi scăpă printre buze, pentru că ochii femeii se lărgiră într-o expresie alarmată și obrazii i se înroșiră.

– Îmi pare foarte rău! spuse ea. Mă grăbeam pentru că sunt în întârziere și nu eram atentă și...

– E-n regulă, zise el printre dinți.

Deși cu siguranță nu era *în regulă*. Avea să apară la cea mai importantă întâlnire din viața lui îmbrăcat într-o cămașă pătată de smoothie. Un tată cu pete de smoothie nu era genul de tată care să inspire încredere. Și Archer era disperat să își recapete măcar o parte din încrederea lui obișnuită.

– Chiar nu e-n regulă. Dați-mi voie să vă ajut!

Abia atunci își dădu Archer seama că încă îi ținea brațele femeii și că stătea mult prea aproape de ea. Lăsă mâinile

să îi cadă și făcu un pas înapoi, lovindu-se de ușa care între timp se închisese în spatele lui.

– Nu am nevoie de ajutor, spuse el.

Privirea îi alunecă spre tejgheaua la care se servea cafea și spre coada lungă de oameni care așteptau. Probabil că nici de cafea nu urma să mai aibă timp acum. Avea să își întâlnească fiica cu pete pe cămașă și cu o durere de cap cauzată de lipsa de cofeină. Perfect. Absolut perfect!

– Stați puțin, o să curăț ce e mai rău! Femeia înșfăcase un pumn de șervețele de pe masa cea mai apropiată și i le apăsa acum pe piept. Ar trebui să ajute. O să absorbim excesul și poate cu puțin săpun din baie...

Vorbea în timp ce se agita, o trăncăneală neîncetată care lui Archer i se părea ciudat de reconfortantă. Mâinile ei care îi atingeau pieptul și curba blândă a buzelor ei în timp ce vorbea îi distraseră atenția și reușiră să îi risipească furia. De fapt, Archer se surprinse dorindu-și să se lase complet pradă atingerii ei. Voia să vorbească mai departe cu femeia asta agitată. Voia să o întrebe de ce ducea atât de multe băuturi. Pentru cine erau. Era îmbrăcată mai degrabă pentru un antrenament la sală decât într-o ținută de birou, colanții îi scoteau în evidență rotunjimile coapselor, maioul mic, athletic, lăsa să i se vadă o fâșie de piele în jurul abdomenului, piele care era acum stropită cu smoothie. Piele la care probabil el ar fi trebuit să înceteze să se holbeze.

Dumnezeule, ce era cu el? Ar fi trebuit să se concentreze, să se pregătească pentru întâlnirea cu copilul lui, nu să încerce să agațe o femeie – ce-i drept, foarte atrăgătoare – la cafeneaua din oraș.

Archer oftă, își dezlipi privirea de la fâșia periculoasă de piele și își ridică ochii spre chipul îngrijorat al femeii. Buzele ei frumoase aveau colțurile coborâte într-un botic drăgălaș.

„Pe toți dracii, Archer! Nici buzele!“

„Adună-ți mințile!“

– Nu-ți face griji pentru podea! strigă o femeie din spatele tejhlei, readucându-l momentan la realitate. Aduce Joe mopul.

– Bine, mulțumesc, Jeanie! strigă drept răspuns femeia care continua să îi tamponeze pieptul. Îmi pare foarte rău!

Măinile ei continuau să îi asalteze corpul. Stătea mult prea aproape. Îi simțea mirosul șamponului. Căpșuni? Oh, Doamne! Trebuia să plece.

– Se mai întâmplă, zise Jeanie, ridicând din umeri.

O pereche mai în vârstă ocoli cu grijă băltoaca și pe Archer.

– Trebuie să te mai liniștești, Iris, scumpo.

– Știu, Estelle, spuse roșcata – Iris, din câte se părea – oftând. Își îndreptă spatele și îl eliberă, în sfârșit, din strădania ei de a-l curăța. Ai dreptate.

– Ești o fată bună, adăugă Estelle, bătând-o ușor pe Iris pe obraz.

Bătrânul cărunt de lângă ea îi adresă lui Archer un zâmbet amuzat.

– O dimineată grea? întrebă el.

– Începe să devină, da.

Bătrânul râse.

– Se sperăm că o să se schimbe.

– Haide, Henry! spuse Estelle, luându-i brațul bărbatului. Sorbi din smoothie-ul pe care îl avea în mână. Se pare că o să ajung înaintea lui Iris astăzi la curs. Bine că mi-am adus ceva de băut, adăugă ea râzând, în timp ce ieșeau.

Iris râse și ea, până când privirea îi ateriză iar pe chipul lui Archer și deveni brusc serioasă.

– Ei bine, nu cred că pot s-o curăț.

Se uitară amândoi la pata verde de pe cămașa lui albă.

– Firește că nu poți, oftă el.

Nimic din toate astea nu îl ajuta. Minteia lui era deja un talmeș-balmeș dinainte de povestea asta și ultimul lucru de care avea nevoie era să se gândească acum cu jind la instructoarea de yoga – sau ce-o fi fost femeia asta.

Chipul lui Iris se schimonosi.

– Îmi pare sincer rău! Ce-ar fi să-ți fac cinste? Ce vrei să bei?

Archer privi din nou coada și observă cum fiecare persoană se prefăcea, eșuând absolut lamentabil, că nu se uita la el, cu un milion de întrebări întipărite pe chip. Și el care își propusese să treacă prin oraș fără să atragă prea mult atenția.

Își întoarse privirea înapoi la Iris și la fruntea ei încrețită și la boticul ei drăgălaș. Hanoracul cu fermoar pe care îl purta peste hainele de sală îi alunecase de pe un umăr, dezvăluind și mai multă piele la care el n-ar fi trebuit să se holbeze.

Trebuia să plece.

Sub nici o formă nu avea să le răspundă astăzi la întrebări. Și nu avea să mai rămână nici o secundă în plus în prezența acestei femei care deja îi dăduse ziua peste cap.

– Nu am timp, spuse el morocănos, întorcându-le spatele lui Iris, care rămase șocată, și oamenilor de la coadă care îl priveau dezaprobat.

Nu venise aici ca să își facă prieteni. Venise să facă ce trebuia pentru fiica lui. Faptul că nu avea convingerea că *el* era ce îi trebuia fiicei lui nu părea să aibă vreo relevanță.

– Monstru!

Fetița aruncă o singură privire petei verzi de pe cămașa lui, scoase un țipăt de groază și fugi în spatele canapelei. Așadar, prima întâlnire cu fiica lui mergea exact atât de bine pe cât se așteptase să meargă.

– Nu e un monstru, iubito, e tăticul tău, spuse Paula, mama lui Cate, zâmbind drăgăstos spre locul din spatele canapelei, unde dispăruse fetița.

Archer nu o întâlnise niciodată pe Paula, încă o dovadă că relația lui cu Cate nu fusese prea serioasă.

Paula respira cu ajutorul unui aparat de oxigen, iar tubul din nas era o dovadă clară a faptului că avea nevoie de ajutor

cu acest copil. Copilul *lui*. Copil pe care nu apucase să îl zăreas-
că decât în treacăt, înainte să dispară.

– Atunci, de ce se revarsă mațe verzi din el? întrebă fetița,
fără să iasă din ascunzătoare.

Archer își privi cămașa. Nu greșea. Pata de smoothie arăta
suspicios de mult ca niște mațe de monstru.

– E, ăm... E doar smoothie, spuse el și Paula încuviință
din cap.

– Ai auzit, Olive? S-a vărsat doar puțin smoothie, atâta tot.

– Eu nu ies de-aici! spuse Olive – *Olive, fica lui*.

– Bine, dragă. Poți să rămâi acolo, deocamdată, zise Paula,
zâmbindu-i lui Archer. Te rog, ia loc! Olive este mai timidă
la început.

– Nu sunt timidă! se auzi vocea subțirică. Dar nu-mi plac
monștrii.

Archer se încruntă.

– Îmi pare foarte rău! se adresă el Paulei. Am avut un acci-
dent cu un smoothie de varză kale de dimineață și n-am mai
apucat să mă schimb.

– Sigur, nu-ți face griji! spuse ea, deși pe chipul ei zâmbi-
tor apăruse o expresie îngrijorată. Sunt sigură că totul o să
se rezolve.

Și atunci, Archer înțelese. *Trebuia* să se rezolve. Femeia
aceasta își pierduse fiica și nu era suficient de în putere ca să
aibă grijă de nepoata ei.

Nu era vorba doar despre el și despre viața lui, despre nevoile
lui egoiste.

„La naiba!“

Își dresse vocea.

– Da. Sigur că o să se rezolve. Sunt convins că eu și Olive ne
vom obișnui repede unul cu celălalt.

Judecând după expresia de pe chipul ei, Paula nu era toc-
mai impresionată de planurile mărețe ale lui Archer de a se
obișnui cu nepoata ei, dar, sincer, era tot ce putea să îi promită

în momentul de față. Și numai să îi spună numele, Olive, era o
premieră. Evitase să o facă până acum de parcă, nerostindu-l, ar
fi împiedicat povestea să se transforme în realitate.

Dar era o realitate. Olive era reală. Și era îngrozită de el.

Afurisita aia de femeie de la cafenea! Dacă nu ar fi vărsat
mâzgă verde pe el, situația ar fi fost acum cu totul alta. După
care îl pipăise peste tot, ca și cum amărătele ale de șervețele de
hârtie ar fi putut să rezolve ceva. Nu că se mai gândea acum la
mâinile lui Iris pe pieptul lui (dar era posibil să se gândească mai
târziu). În clipa de față, avea probleme mai mari.

Și nu avea nici cea mai mică idee ce să facă în legătură cu ele.

Cea mai mare era să își convingă fiica să iasă de după
canapea.

După o jumătate de oră, era încă în ascunzătoarea ei, în timp
ce Archer și Paula se chinuiau să facă conversație și avocata ana-
liza documentele.

– Carevasăzică, Paris! spuse Paula. Ți-a plăcut să trăiești
acolo?

– Îmi *place* să trăiesc acolo, răspunse el, accentuând timpul
prezent – *nu* avea să se mute permanent aici. Iubesc Parisul.

Dar, chiar în timp ce le rostea, cuvintele sunau fals. Cum
puteai să iubești un loc pe care nu apucaseși să îl cunoști
cu adevărat? Viața lui Archer se învărtea în jurul bucătăriei de
la Beau Rêve, unde era bucătar-șef, a câtorva baruri pe care el și
colegii lui le frecventau după muncă și în jurul apartamentului
său. Oare iubea Parisul sau iubea ideea de a fi cel mai bun de
acolo, într-un oraș recunoscut pentru rafinamentul său culinar?
Nu conta. Parisul făcea parte din plan. Dream Harbor, cu sigu-
ranță *nu*.

Nu prea știa cum aveau să decurgă lucrurile, acum că apă-
ruse Olive în peisaj, dar urma să găsească o soluție. Poate că
viața îi fusese temporar scoasă de pe șine de această situație, dar
nu avea să fie ceva permanent. Dacă toți cei implicați hotărâu